

In het kort

Peter van der Doel is 49 jaar en directeur Financiën bij een grote verzekeringsmaatschappij. Hij is getrouwd met Anneloes en heeft één dochter, Isabel van 19. Ze wonen in een semi-vrijstaand huis in Abcoude. Peter wil niets liever dan toetreden tot de Raad van Bestuur van zijn bedrijf. Dat lukt, maar Peter krijgt wel een dubieuze opdracht mee "om zijn geschiktheid te testen". Alles lijkt goed te verlopen, maar gaandeweg komt Peter erachter dat niets is wat het lijkt. Voordat hij er erg in heeft is hij betrokken bij een netwerk van mensensmokkel. Zijn eerste instinct is om naar de politie te gaan, totdat blijkt dat zijn dochter er tot over haar oren in zit. Wat in eerste instantie een zakelijk probleem lijkt, raakt alles wat hem lief is. Als het uitkomt volgen lange gevangenisstraffen. Wat gaat Peter doen?

Feedback graag naar Willeke Passmore

willeke@passmore-projects.nl

Peter

Het is vroeg in de ochtend als Peter voorzichtig de nog lege, kille vergaderkamer betreedt. Het is de nieuwe *office policy* om de verwarming in het gebouw later aan te zetten. Schijnt beter te zijn voor het milieu. Hij rilt en trekt zijn op maat gesneden colbert wat dichter om hem heen. Dat helpt niks. Voorzichtig draait hij de lamellen open en vangt een glimp van zichzelf op in de ruit. Voor iemand van bijna 50 is Peter niet ontevreden over zijn uiterlijk. Hij is lang, wat hem een zekere autoriteit verschaft. Zowel in pak als vrije tijdsleding ziet hij er redelijk atletisch uit. In ieder geval heeft hij geen buikje, zoals veel mannen van zijn leeftijd.

Peter draait zich om en neemt de kamer in zich op. De ruimte is groot, met hoogpolig tapijt en een glanzende zwarte ovale tafel. Het dikke tapijt is net gelegd, waardoor de kamer zich lijkt te vullen met de geur van lijm en nieuwigheid. Om de tafel heen staan de meest comfortabele stoelen die je maar kunt bedenken. Liefdevol aait Peter over de leren rug van één van de stoelen. Even blijven zijn vingers hangen bij het vergulde naamplaatje achterop de stoel. Nog een jaar, schat hij, hóópt hij. Dan heeft hij óók zo'n stoel met zijn naam achterop. Ja, dan is hij gevraagd om lid van de Raad van Bestuur te worden.

In de gang klinkt het gerammel van een trolley met koffiekopjes. Betrapt stapt Peter achteruit. Snel begint hij te rommelen aan de PC en beamer. Van deze presentatie voor de Raad van Bestuur vanmorgen hangt veel af. Zijn leven, als je het aan Peter vraagt. Zijn vrouw begint steeds vaker te zeuren wanneer die promotie nou eindelijk komt. Zijn gezicht betreft. Als het aan hem lag was hij al lang van haar gescheiden, maar op kantoor zouden ze dat niet kunnen waarden. Nee, gescheiden mannen halen de Raad van Bestuur niet. Het gezin, de hoeksteen van de samenleving is heilig voor het bedrijf. Overigens maakt het ze verder geen zak uit wat je eraan allemaal bij elkaar flikflooit. Het bedrijf heeft zelfs een buitenhuis voor de leden van de Raad. Om bij te komen. Of voor hun zogenaamde heisessies. Deze weekeinden mogen de echtgenotes niet mee. Alléén Peter ziet de rekeningen voorbij komen, als directeur Financiën. Wat zich daar afspeelt, daar kan hij alleen maar naar raden. Het lijkt hem vooral wijs om zijn mond erover te houden. Hij verbeeldt zich dat het de leden van de Raad duidelijk maakt dat hij te vertrouwen is.

“Mogge meneer van der Doel” klinkt het monter uit de mond van Jenny, de koffiedame.

“Goedenmorgen Jenny, hoe is het met je?”, antwoordt Peter vriendelijk. “Hoe is het met je dochter?”. De 17-jarige dochter van Jenny is afgelopen zaterdag tijdens het uitgaan onwel geworden en in het ziekenhuis beland. Het blijkt een combinatie van alcohol en pillen te zijn geweest. Hoewel zowel Jenny als haar dochter stug volhouden dat zij nooit een pil heeft genomen, is de roddelfabriek in het bedrijf daarna goed op gang gekomen. Vage bekenden en andere kennissen horen via-via steeds meer verhalen. Zo komt het dat iedereen er een dag later van overtuigd is geraakt dat het meisje zich met grote regelmaat laat misbruiken in de meest bizarre nachtclubs. Peter doet niet aan het geroddel mee. Op de allereerste plaats is Jenny in zijn ogen een moeder die zich zorgen maakt over haar dochter. Peter heeft zelf een dochter van 19. Zijn belangstelling is oprecht. “Gaat wel”, mompelt Jenny. Ze forceert een glimlach maar haar ogen staan verdrietig. Peter voelt zich een beetje wee van binnen. Hij voelt er ineens weinig voor om er nog verder op in te gaan. Zijn humeur mag niet verpest worden zo vlak voor zijn presentatie. “Het komt wel goed”, zegt hij optimistisch. Ze knikt en gaat beginnen met het neerzetten van de kopjes.

Eén voor één druppelen de vijf leden van de Raad van Bestuur binnen. Het meest in het oog springend is toch wel Eric, de voorzitter van de Raad. Het is niet alleen zijn forse postuur en zijn dikke buik die hij op ieder moment ver vooruit steekt. Ook niet dat hij veel, hard en op amicale toon praat. Regelmatig stompt hij zijn mannelijke gesprekspartners op de schouder, alsof hij zijn woorden op deze manier nog meer kracht kan bijzetten. Vooral is deze man zo scheutig met de aftershave dat je hem al ruikt voordat je hem ziet. Zodra hij binnenstapt vult zijn luchtje de hele ruimte. Peter slikt. Zoals altijd komt er een beetje gal omhoog bij het ruiken van deze geur. Moedig slikt Peter het weg. Hij kijkt wel uit om er iets van te zeggen.

Eric begint meteen. “Peter van der Doel, mijn allerbeste financieel directeur!”. En pof, een stomp op zijn schouder. Peter voelt een stekende pijn, maar verbijst zich. Hij wacht het onvermijdelijke vervolg af. “Hoe’s toch met dat lieve vrouwtje van je, hoe heet ze ook alweer?”. Vervelend, kattig en vooral heel erg chagrijnig denkt Peter. “Met Anneloes gaat het heel erg goed, dank je Eric. Ze is net begonnen met een cursus schilderen”, somt hij het vooraf bedachte antwoord op. Schilderen doet het altijd goed in deze kringen. “Geweldig!”, brult Eric, terwijl hij op precies dezelfde plek nog een stomp uitdeelt. “Laat het vrouwtje lekker schilderen, dan zit ze jou minder in de haren hè ouwe rakker”. De andere vier mannen lachen en Peter lacht plichtmatig mee. Hopelijk kan hij snel beginnen met zijn presentatie.

Gelukkig nemen de mannen snel plaats op hun eigen comfortabele stoel met naamplaatje. Als iedereen koffie heeft neemt Eric het woord. Grappig hoe de man ineens een transformatie doormaakt van amicaal en lollig, naar serieus en efficiënt. Hij is niet voor niks de voorzitter van de Raad van Bestuur. “Heren, ik verklaar deze vergadering voor geopend. Hebben we de stukken allemaal doorgenomen?”. Hij kijkt rond en de mannen knikken plichtsgetrouw. Ze zijn bij de les. “Zijn er nog belangrijke mededelingen die niet kunnen wachten?”, vervolgt Eric. Alle mannen schudden tegelijk hun hoofd, alsof het van tevoren afgesproken is. “Mooi”, zegt Eric, “start”. Het laatste woord klinkt als een pistoolschot. Peter rilt nog een keer, maar nu niet van de kou. Zijn stem trilt een klein beetje als hij begint met zijn presentatie. Gaandeweg komt hij er goed in. Hij heeft de presentatie zo vaak geoefend, dat hij hem kan dromen. Rustig somt hij de feiten op en neemt de mannen stap voor stap mee door de grafieken. Hij weet waar hij het over heeft. De mannen kijken op de juiste momenten naar hem en weer naar de papieren voor hun neus. Zelfs het ingestudeerde grapje gaat er goed in.

Als de presentatie is afgelopen kijkt Eric in het rond en ziet tevreden gezichten. Peter voelt zijn trots opwellen van binnen. Missie geslaagd. “Van der Doel, dat is een prima verhaal. Als er geen bezwaren zijn, dan stel ik voor dat we het plan zo snel mogelijk ten uitvoer gaan brengen”. Zonder de reacties af te wachten kijkt hij naar zijn buurman. “Joost, dit wordt uitgevoerd onder jouw verantwoordelijkheid. Zorg ervoor dat de juiste mensen worden geïnstrueerd”. Joost knikt. Het is hem duidelijk wat hij moet doen. “Peter, wacht even tot na de vergadering. Ik wil je nog even spreken”. De trots die Peter net voelde opwellen verdwijnt als sneeuw voor de zon. In plaats daarvan komt er een dikke knoop in zijn maag. Hij heeft geen idee wat hem te wachten staat en dat maakt hem bloednerveus. Hij wil nog wat zeggen, maar de strenge blik die Eric hem toewerpt vertelt hem dat zijn tijd op is.

Peter zit in zijn kantoor en probeert zich zonder succes te concentreren op zijn werk. Honderden mogelijke scenario's hebben zich in zijn hoofd afgespeeld, van heel negatief tot heel positief. Allemaal zouden ze waar kunnen zijn. Hij krijgt er vooral een heel moe hoofd van. Het duurt zeker nog een uur, dat weet hij uit ervaring. Hoe kan het toch dat een uur anders zo snel voorbij gaat en nu zo verschrikkelijk, afschuwelijk traag gaat. Steeds kijkt hij op zijn horloge. Weer een paar minuten voorbij.

Plots doorbreekt de schelle beltoon de stilte in zijn kantoor. Omdat hij zo geconcentreerd zat te wachten maakt zijn hart tegelijk een enorme sprong en klopt verder in zijn keel. Heel even maakt blinde paniek zich van hem meester, overweegt hij om een spurt naar de deur in te zetten en rechtstreeks naar de veiligheid van zijn auto te rennen. Doe even normaal Peter, bijt hij zichzelf toe. De telefoon is inmiddels al vier keer overgegaan en lijkt steeds ongeduldiger te klinken. Hij zucht diep en strekt zijn arm uit naar de telefoon. "Peter", zegt hij snel, alsof hij van verre aan komt rennen en niet steeds met vertwijfelde blik naast de telefoon heeft gezeten. "Peter, met Elize. Je wordt boven verwacht" zegt de secretaresse van de Raad van Bestuur vriendelijk. Peter hoopt aan haar stem af te kunnen lezen of het goed of slecht nieuws is wat hem te wachten staat. Haar stem verradt niks. "Ik kom er meteen aan Elize", antwoordt hij net zo vriendelijk. Peter checkt nog even of zijn jas en das goed zitten en met een bleker gezicht dan eerder op die ochtend neemt hij nóg een keer de lift naar boven.

Dit keer zit Elize op haar post. Zoals altijd ziet ze eruit om door een ringetje te halen. Haar licht grijzende haren zijn in een onberispelijke Grace Kelly knot gedraaid. Haar middelbare leeftijd en gracieuze houding maken dat ze altijd een vriendelijke en natuurlijke autoriteit uitstraalt. Verwachtingsvol kijkt Peter Elize aan. Haar gezicht verradt niets. "Hij is in zijn kantoor, Peter". Ze gebaart elegant naar de grote deur achter haar. "Wil je misschien een cappuccino?". Elize is attent genoeg om te weten dat hij altijd cappuccino drinkt. Peter glimlacht naar haar en besluit niks te nemen. Zijn handen trillen een beetje en zouden zijn nervositeit kunnen verraden.

Eric is aan de telefoon als Peter het kantoor binnenkomt. Hij knikt naar Peter en gebaart hem te gaan zitten op de donkerbruin leren stoel tegenover het grote, mahoniehouten bureau. Ook hier is het hoogpolige tapijt net gelegd, maar in een subtiel andere kleurschakering dan in de vergaderkamer. Gelukkig staat het raam een stukje open, want door de combinatie van de overvloedige aftershave en de lijm van het tapijt lijkt alle zuurstof uit de kamer weg te trekken. Als Peter plaatsneemt hoort hij het zachte zovende geluid dat alleen een dikke leren stoel kan produceren als je erop gaat zitten. Ineens verandert er iets in de sfeer in de kamer. "Jan, het kan me niet schelen hoe je het regelt, maar je regelt het meteen hoor je me!", buldert Eric in de hoorn. Van schrik duikt Peter een beetje dieper in de stoel. Dit is vast geen goed teken. Met een klap gooit Eric de telefoon op de hoorn. Even lijkt hij in gedachten verzonken, knippert dan met zijn ogen en kijkt Peter aan. Weer is de transformatie bijna onwerkelijk. Van de driftige man van net is niets meer over. In plaats daarvan is daar ineens weer de joviale, corpulente man. Net Dr. Jekyll and Mr. Hyde, denkt Peter.

"Peter, mijn beste Peter", begint Eric, op die amicale toon die hem zo kenmerkt. De toon veroorzaakt direct weer die stekende pijn in zijn schouder, waar Eric hem eerder die ochtend heeft geraakt. Gelukkig staat er dit keer een bureau tussen. "Wat dacht je ervan om toe te treden tot de Raad van Bestuur?", vervolgt hij op dezelfde babbeltaal, alsof hij hem geen verpletterende vraag stelt maar met hem in de kroeg zit en vraagt of hij een biertje wil. Peter kijkt hem met grote ogen aan. Dit is

het! Dit is hét moment!!! Hij voelt het bloed naar zijn hoofd stijgen. “Wat dom om nu te gaan blozen”, denkt hij. In plaats van een keurige, zakelijke reactie komen zijn woorden er veel te snel en onsamenhangend uit. “Ja, oh, Eric wat een eer, ja heel graag ik heb hier al zo lang op gehoopt en...”. Hij stopt meteen als de hand van Eric gebiedend omhoog gaat. “Mooi”, zegt Eric. “Er is alleen wel een belangrijke opdracht aan verbonden”. Hij kijkt Peter indringend aan. “Ik moet zeker weten dat je deze opdracht gaat uitvoeren. Er is geen weg terug”. Op de één of andere manier gaat er een dreiging uit van de manier waarop hij ieder woord aanzet en zorgvuldig articuleert. Door deze toon aarzelt Peter. Hij zal toch niet? Dan barst Eric in lachen uit. “Peter, beste man, je hoeft niemand te vermoorden hoor”. Peter voelt zich aanmerkelijk beter. Op de één of andere manier was dat wel door zijn gedachten geflitst. “Luister, Peter”, vervolgt Eric, “ieder lid heeft bij toetreding tot de Raad van Bestuur een eigen opdracht vervuld. Die van jou gaat over jouw vakgebied. Het is bedoeld om na te gaan of je wel uit het juiste hout gesneden bent. Zie het als een...”. Hij pauzeert even. “Zie het als een assessment”.

Een half uurtje later staat Peter glimmend van trots weer buiten. Hij heeft het ‘m geflikt! Hij gaat toetreden, hij krijgt ook een stoel met verguld naamplaatje! Hij verdringt het kleine waarschuwend stemmetje in zijn hoofd. Niet aan denken, niet nu. Eerst vieren en dan puzzelen hoe hij de opdracht gaat vervullen. Toen Eric het aan hem uitlegde leek het hem goed te doen. Nu hij buiten staat is hij niet meer zo zeker van zijn zaak. Geïrriteerd schudt hij zijn hoofd. Nu niet. Eerst moet dit gevierd worden!

De dag is voorbij gevlogen. Meteen na het gesprek is er een bericht uitgegaan van de Raad van Bestuur aan al het personeel dat Peter is toegetreden tot de Raad van Bestuur. Daarna is het een gekkenhuis in zijn kantoor. Peter is een populaire directeur, dus van hoog tot laag willen mensen persoonlijk langskomen om hem te feliciteren. Aan het einde van de dag is Peter duizelig van al het handen schudden en de welgemeende zoenen. Voor zijn gevoel kan hij de tekst dat hij er erg blij en vereerd mee is op een bandje inspreken en op de repeat knop zetten.

Nog steeds opgetogen rijdt Peter aan het einde van de dag naar huis. Hij heeft zijn vrouw expres nog niet gebeld omdat hij haar gezicht wil zien als hij haar het nieuws vertelt. Ze heeft hem er lang mee lastig gevallen en nu kan hij haar eindelijk, eindelijk vertellen dat het zover is. Hij heeft het gemaakt! Een grimmig gevoel van genoegdoening vult zijn binnenste. Misschien is dit nu eens een keer voldoende om haar een poos de mond te snoeren.

Anneloes, zijn vrouw is druk bezig met het avondeten. Er valt veel op haar af te dingen, maar niet dat ze niet lekker kan koken. De keuken is gevuld met een geur die je alleen in de allerbeste restaurants ruikt. Enthousiaster dan anders geeft hij haar een kus op haar wang. Verrast door de hartelijkheid van de zoen kijkt ze hem onderzoekend aan. “Wat is er met je?”, vraagt ze. Peter glimlacht geheimzinnig. Het moet nog even wachten, totdat hij, Anneloes en Isabel, hun dochter van 19 aan tafel zitten. Dit is zijn moment en daar is onverdeelde aandacht voor nodig. “Ik heb jou en Isabel wat te vertellen”, zegt hij, “zo meteen aan tafel”. Anneloes kijkt hem een beetje geërgerd aan. “Isabel komt zo van school en moet om zeven uur alweer werken”, zegt ze, “dus ik hoop dat het niet zo lang duurt”. Precies op dat moment horen ze het brommende geluid van een scooter in de achterpoort. “Daar is ze, net op tijd”, zegt Anneloes met een blik op de klok. Anneloes heeft er een grondige hekel aan als het door haar zo zorgvuldig bereide eten staat te verpieteren op tafel, omdat hij of Isabel weer eens te laat zijn. Wat dat betreft kookt ze met een militaire precisie, om zes uur is het eten

klaar. Met haar helm nog op stormt Isabel de keuken binnen en gooit de achterdeur met een enorme klap dicht. “Verdikkeme Isabel, straks staan de burens weer op de stoep”, snauwt Anneloes haar toe. Isabel rukt haar helm af en smijt haar tas met een smak op de grond. Als blikken konden doden, dan was Anneloes ter plekke neergevallen. “Wat kan mij die kutburen nou schelen, ik race me verdomme helemaal suf om hier op tijd te zijn voor dat klote eten van jou”. Anneloes kijkt haar dreigend aan. “Isabel”, zegt ze waarschuwend. Die woorden werken als olie op het vuur en Isabel gaat er nu even goed voor staan. In haar ogen is dit onrecht en dat moet bestreden worden. “Hou toch eens op met dat gezeik!”, schreeuwt ze met overslaande stem. “Ik krijg onderweg bijna een ongeluk omdat er één of andere moeder met zo’n klein kutkind voor haar op de fiets niet uit haar doppen kan kijken en dan kom ik toch op tijd thuis, op tijd MAM...”. Haar ogen spuwen vuur en haar gezicht loopt rood aan. “En dan is het ENIGE, het ENIGE wat jij kan doen...”. Ze schopt nog eens hard tegen de deur. “Is ZEIKEN over die KUTDEUR”. Daar gáán we weer, denkt Peter. Hij weet hoe dit soort ruzies binnen een paar minuten compleet uit de hand kunnen lopen. Peter kijkt ze een beetje wanhopig aan. Dit moet gestopt worden. “Isabel, Anneloes, zullen we gaan eten alsjeblieft? Ik heb wat leuks te vertellen”. Twee hoofden draaien precies tegelijk zijn kant op. Peter voelt zich net een klein kind dat een belangrijk gesprek tussen zijn ouders verstoort. Hij kijkt zo neutraal mogelijk terug, want als één van beiden denkt dat hij partij kiest voor de ander dan zijn de rapen gaar. “Alsjeblieft”, zegt hij nog een keer. Kennelijk is het voldoende om de escalerende ruzie voor een paar minuten te pauzeren. “Oké”, zegt Isabel. “Ik hoop dat het echt iets leuks is want mijn dag is alweer helemaal verpest”. Met een boze blik op Anneloes pakt ze haar spullen op, gooit ze met een provocerende klap in de gang en sjokt direct door naar de woonkamer. Anneloes staat meteen weer in de startblokken om de volgende ruzie aan te gaan. Het huis is altijd brandschoon en als Peter of Isabel het wágen om ergens iets te laten slingeren is dat zonder uitzondering reden voor een fikse preek. Maar Peter kijkt Anneloes dit keer waarschuwend aan. Als je nú wat zegt, seinen zijn ogen, dan krijgen wij óók ruzie. De ogen van Anneloes verkleinen zich tot spleetjes en héél even lijkt het alsof ze zich niet laat weerhouden. Dan slaakt ze een diepe zucht en haar gezicht betreft. “Welja, ik ruim het wel weer op”. Ze kijkt hem aan. “Ik ben hier tenslotte alleen maar goed als DE DIENSTBODE”. De laatste twee woorden worden harder en extra venijnig uitgesproken, zodat ze zeker weet dat niet alleen hij, maar vooral Isabel het hoort. Die hoort trouwens niks. Isabel zit onderuitgezakt aan tafel met haar oordopjes in driftig op haar mobiel te tikken.

Het goede nieuws slaat in als een bom, in ieder geval bij zijn vrouw. Ze valt hem spontaan om de hals en knuffelt hem zoals ze dat deed in de tijden dat ze nog gelukkig waren. “O lieverd wat gewéldig, dit moet ik aan Mar vertellen!”, fluistert ze in zijn nek. Op de één of andere manier zijn de dingen voor zijn vrouw pas écht als ze met beste vriendin Marjolein, afgekort Mar gedeeld zijn. Hij duwt haar een beetje van zich af om de reactie van Isabel te bekijken. Zo te zien is ze ook blij voor hem, al is dat moeilijk van haar gezicht af te lezen. Ze kijkt vooral met grote interesse naar de blijdschap van haar moeder. In de minuut erna wordt duidelijk waarom. “Tof pap, gefeliciteerd!”. Ze kijkt naar haar moeder. “Mam?”. Anneloes is nog in de wolken van het goede nieuws dat ze zo aan Mar gaat vertellen en lijkt het akkefietje van net vergeten te zijn. “Ja lieverd wat is er?”. Peter voelt aan dat er iets staat te gebeuren, maar kan er niks aan veranderen omdat hij niet weet wat het is. “Mam ik wil vanavond na mijn werk graag bij Mike blijven slapen, is dat goed?”. Even is het doodstil en dan barst de storm in volle hevigheid weer los. Peter ziet het met lede ogen aan. Daar gaat zijn feestje. De vrouwen gooien verwijten naar elkaar alsof hun leven ervan afhangt. Zoals altijd eindigt het doordat Isabel onder luidkeels schreeuwen dat ‘jullie er toch helemaal niks van begrijpen’ naar boven stamp

om haar spullen bij elkaar te pakken. Daarna stampst ze weer naar beneden en met een nóg veel hardere klap dan eerst smakt ze de achterdeur achter zich dicht. Peter begrijpt wel een béétje wat het bezwaar van Anneloes is. Mike is 27 en daar heeft Anneloes problemen mee. Maar Peter denkt er anders over. Mike werkt bij hem op kantoor en is de 'coming man', slim, gevat en heel erg geliefd. Isabel heeft Mike vorig jaar op een bedrijfsfeest ontmoet. Passend bij de bedrijfsstrategie dat het gezin de hoeksteen van de samenleving is, worden de bedrijfsfeesten zo georganiseerd dat ze ideale familiefeesten zijn. Dat Mike met Isabel gaat, komt Peter dus niet slecht uit. Weer een streepje erbij op de familiale carrière ladder.

Zijn vrouw zucht diep en kijkt hem aan. "Verdomme Peter waarom zeg jij nou nooit eens wat!", bijt ze hem toe. "Soms lijkt het wel alsof ik haar in mijn ééntje aan het opvoeden ben". Peter haalt zijn schouders op. Terwijl hij dat doet, voelt hij vaag nog de pijn in zijn schouder waar Eric eerder die dag twee keer geraakt heeft. "Soms begrijp ik niet waarom jij je zo druk maakt over zulke kleine dingen", zegt hij zachtjes. "Ze is al 19 hoor, geen 12". Dat is voor Anneloes de druppel. Ze draait zich om en stiert, net als haar dochter eerder die avond, stampend naar boven. Die zien we vanavond niet meer terug, denkt Peter. Zoals altijd als Anneloes kwaad of beledigd is, belt ze Mar en dan wordt de hele avond tot in detail doorgenomen. Met Anneloes in de glanzende hoofdrol natuurlijk. Hij schenkt zichzelf maar een borrel in en haalt een paar ijsblokjes uit de vriezer in de keuken. Hij draait het glas zodat de ijsblokjes tegen de rand tinkelen. Hij is nog steeds in de wolken met zijn nieuwe baan. Maar vier borrels later weet hij nog steeds niet hoe hij zijn opdracht moet gaan vervullen en dat baart hem grote zorgen.

Isabel

Nog steeds pissig op haar moeder rijdt Isabel op haar scooter, maar niet naar de plek waar haar ouders denken dat ze werkt. Expres heeft ze haar buitenschoolse werkzaamheden vaag gehouden en haar ouders hebben gelukkig niet doorgevraagd. Voor Isabel is het weer een bewijs dat ze vooral met zichzelf bezig zijn en zich niet écht voor haar interesseren. Eigenlijk is dat maar goed ook. Als ze zouden weten waar ze mee bezig is dan zouden ze compleet flippen. Haar vader loopt met Mike weg. Het is Mike voor en Mike na. Zo'n goede jongen, zo geliefd op het werk, zo'n talent... Als haar vader zou weten dat Mike in zijn vrije tijd aan het hoofd van een enorm bordeel staat, zou hij het niet overleven. Isabel is er zelf ook nog niet aan gewend, al weet ze het al bijna een jaar. Mike heeft de 'zaak', zoals hij het noemt, op zijn 22-ste overgenomen toen zijn oom werd doodgeschoten. Zoals Mike het vertelt heeft hij geen keus, er zijn te veel vrouwen, mannen en gezinnen die voor hun inkomen afhankelijk zijn van 'de zaak'. Mike legt het uit alsof het een gewoon bedrijf is en Isabel wil dat maar al te graag geloven. Sinds een half jaar werkt Isabel ook voor Mike. Eerst om meisjes te ronselen. Liefst zo jong mogelijk, maar niet jonger dan 16. Ergens zijn, ook in deze branche, regels over wat wel en niet hoort. Ze wil het liever niet, maar ze wil Mike niet kwijt en bovendien verdient het heel erg goed. Ze moet alleen na een maand aan Mike opbiechten dat ze maar één 17 jarig meisje heeft weten over te halen om in het bordeel te gaan werken. Ze kent haar van de bedrijfsfeesten van haar vader en als ze alle tips van de andere ronselaars heeft toegepast gaat het meisje tot haar schrik ineens akkoord. Het meisje werkt alweer twee maanden in het bordeel en het lijkt allemaal goed te verlopen. Hoewel Isabel best nieuwsgierig is naar hoe het er aan toe gaat in een bordeel, zou ze zichzelf voor geen goud aanbieden. Mike zou dat ook niet toestaan, gelukkig. Ook gelukkig voor Isabel is dat het bij het ene meisje is gebleven. Mike heeft een andere positie voor haar gevonden, op de boekhouding. Hier kan ze alles wat ze tijdens haar studie bedrijfseconomie leert in de praktijk benutten.

Isabel rijdt rustig op haar scooter en kijkt met grote regelmaat in haar spiegels. Ze stopt voor een pand dat er van buitenaf gesloten uitziet. Voorzichtig manoeuvreert ze haar scooter door het smalle steegje ernaast en parkeert haar scooter zorgvuldig uit het zicht. Ze kijkt schichtig om zich heen en wacht even om er zeker van te zijn dat niemand haar gevolgd is. Hoewel ze weet dat het moet, voelt ze zich toch iedere keer weer een beetje rot. Nadat ze een paar minuten heeft gewacht en nóg een keer heeft gecheckt of haar scooter goed verborgen staat, klopt ze in een patroon zachtjes op de smalle achterdeur.

De deur wordt op een kier geopend en een kale, gedrongen man met een dikke stierennek kijkt naar buiten. Als hij ziet dat het Isabel is breekt een glimlach door en zwaait de deur uitnodigend open. "Hey Isabel", zegt hij vriendelijk. De stem van de man is zangerig, in compleet contrast met zijn wat beangstigende uiterlijk. "Hey John", antwoordt Isabel, "Is Mike er?". John wijst naar boven, de smalle trap op. "Hij is boven mop". Net als thuis kwakt Isabel haar spullen op de grond in de gang. In tegenstelling tot thuis kraait er hier geen haan naar.

Mike zit achter zijn bureau en is in gesprek met een mooie vrouw van een jaar of 35. Haar donkere haar valt golvend langs haar rug naar beneden. Ze lachen allebei hardop. Even schiet een steek van jaloezie door Isabel heen. Ze verbijt zich meteen, want ze weet dat Mike er heel slecht tegen kan als ze zich gedraagt als een jaloerse echtgenote. Daarom forceert ze een glimlach en stapt binnen. "Hallo daar", glimlacht ze naar Mike en loopt naar hem toe om hem een kus te geven. Tot haar opluchting

beantwoordt hij haar kus met net zoveel enthousiasme. “Heey lieverd, kom eens even hier”, zegt hij en trekt haar op schoot. Met zijn ene arm om haar heen wijst hij met zijn andere arm naar de vrouw tegenover haar. “Dit is Cindy. Ze komt je helpen met de boekhouding. Cindy, dit is nou Isabel”. Blij dat ze kennelijk onderwerp van gesprek is geweest geeft Isabel Cindy een hand. De handdruk van Cindy is warm en stevig.

Op dat moment horen ze gestommel op de trap van iemand die heel snel boven wil zijn. “Wel verdomme Mike dit wil je horen we hebben misschien een probleem met...”. De woorden zijn er eerder dan de kleine, Italiaans ogende man, die met een rood en bezweet hoofd het kantoor binnen beent. Zodra hij Isabel en Cindy ziet stopt hij abrupt, zowel met lopen als praten. “O shit, fuck, ik wist niet dat je gezelschap had”. Bij het zien van Cindy verandert zijn gezichtsuitdrukking op slag. Hij stapt vastberaden op Cindy af en geeft haar een zweterige hand. “Olala mooie dame, ik ben Ricardo”. Het klinkt als een slang die een prooi probeert te verleiden. Dan ineens herinnert hij zich de urgentie van de boodschap die hij komt brengen. “Mike moet je horen wat ik heb gehoord”. Hij twijfelt even want hij is nog niet helemaal zeker van de positie die Cindy inneemt in het geheel. Mike knikt bijna onmerkbaar, ze is te vertrouwen. “Oké, shit, ik sprak net die portier van disco de Avond, je weet wel die dikke. Blijkt dat die ene, die brunette die laatst is begonnen na afloop van haar werk bij ons nog is gaan stappen met een klant die haar een dikke vette lijn coke heeft gegeven”. Ricardo denkt even na. “Misschien was het wat anders, kan ook. Je weet nooit wat voor shit ze gebruiken”. Hij schudt zijn hoofd. Hij realiseert zich dat het er voor de boodschap niet toe doet welke drug ze genomen heeft. Hij gaat door op dezelfde geagiteerde toon. “Nou en dat viel dus niet goed en die trut is buiten out gegaan en afgevoerd naar het ziekenhuis”. Hij kijkt om zich heen maar ziet bij zijn publiek nog niet de reactie die hij had verwacht. Hij zucht. “Mike ze is nog minderjarig man. Dat is een zaak van de politie. Verdomme stomme trut”. Isabel kijkt Mike geschrokken aan. “Dat is Chantal”, zegt ze zacht. Het enige meisje dat door Isabel geronseld is. Ze kijkt Ricardo aan. “Hoe is het met haar?”. Ricardo kijkt haar laaiend aan en het stoom komt uit zijn oren. Deze vraag ondermijnt echt álles wat hij wil overbrengen! “Ze leeft nog de trut. Verdomme”. In zijn ogen was iedereen beter af geweest als ze er ter plekke aan was bezweken. Mike duwt Isabel van zijn schoot en gaat rustig staan. Aan zijn gezichtsuitdrukking is niet af te lezen of hij geschokt is of niet. Hij heeft al heel wat meegemaakt en is, ondanks zijn nog redelijk jonge leeftijd, niet zo gauw van zijn stuk gebracht. “Ricardo, goed dat je meteen bent gekomen. Weet je of de klant er bij is gebleven?”. In de ogen van Mike is dat het grootste probleem. Klanten die ondervraagd worden door de politie, dat is slecht nieuws. Ricardo knikt van nee. “Nee man die was ‘m al eerder gesmeerd”.

Mike staart even uit het raam. Dan draait hij zich om. “Isabel, ik wil dat je naar het ziekenhuis gaat, samen met Cindy. Ik wil dat je erachter komt of ze gaat praten”. Hoewel zijn toon vriendelijk is denkt Isabel te weten wat erachter schuilt. Als Chantal doorslaat, dan is dat een groot probleem voor de zaak. Voor haar. Chantal moet haar mond houden. Als ze gaat praten, dan...”. Isabel wil er niet over nadenken. Zoals ze er nu naar kijkt zijn er meer negatieve dan positieve uitkomsten. In de tussentijd heeft Cindy haar jas gepakt. “Kom, we gaan. Mijn auto staat twee straten verderop”. Ze kijkt Ricardo vragend aan. “Welk ziekenhuis?”. Ricardo reageert niet, hij is nog vol van alle ellende die het stomme kind heeft veroorzaakt. Cindy tikt op zijn schouder. “Welk ziekenhuis?”. Ricardo haalt zijn schouders op. “Geen idee. Stom kind”. Isabel staat op. “Er zijn maar twee ziekenhuizen in de stad, dus zo moeilijk kan het niet zijn om erachter te komen. We beginnen gewoon bij het dichtstbijzijnde ziekenhuis”.

Gelukkig is het meteen raak in het eerste ziekenhuis. Bij de kamer aangekomen ziet Isabel door de kier van de deur de moeder van Chantal naast het bed zitten. Ze klopt zachtjes op de deur. "Jenny?". Jenny's ogen staan dof, alsof ze de hele dag heeft gehuild. Chantal ligt in bed, met infuus in haar arm. Omdat ze geen make-up draagt lijkt ze niet ouder dan een jaar of vijftien. Isabel voelt een steek van schuldgevoel in haar maag. Het voelt alsof het haar schuld is dat Chantal daar ligt. Bij het zien van Isabel lichten Jenny's ogen op. "Isabel, wat lief dat je op bezoek komt! Chantal kijk eens wie er is?". Chantal draait haar gezicht naar Isabel. Ook haar gezicht ziet er behuild uit en haar stem klinkt mat. "Hey Isabel". Isabel loopt naar Jenny en geeft haar een zoen op haar wang. Een judaskus, zo voelt het. Daarna is Chantal aan de beurt. Dat voelt nog erger. Cindy geeft Jenny en Chantal een hand en stelt zich voor als een vriendin van de familie. Jenny pakt haar jas en tas. "Ik ga even naar huis toe, goed? Ik ben vanmorgen al heel vroeg begonnen en ben wel toe aan een douche en wat te eten. Ik zag jouw vader nog vanmorgen Isabel! Gefeliciteerd zeg!". Isabel voelt zich direct nog schuldiger. Papa's grote nieuws. Verpest door haar onvolwassen gedrag. "Dank je wel Jenny". De stem van Isabel klinkt schor, dichtgeknepen door al dat schuldgevoel. Jenny vat het op alsof Isabel geëmotioneerd is omdat Chantal in het ziekenhuis ligt. Ze slaat een arm om Isabel heen. "Och lieve schat maak je niet druk hoor. Chantal wordt weer helemaal de oude zegt de dokter". Met een liefdevolle blik op haar dochter: "Toch, Chantie, je komt er helemaal bovenop". Chantal produceert een moeizaam glimlachje. "Ja mam, alles komt goed. Ga nou maar".

Isabel gaat zitten op de stoel naast het bed. Hij voelt nog een beetje warm. Cindy gaat aan het voeteneinde zitten. Even is het stil. Dan barst Chantal in snikken uit. "Isabel het was vreselijk. Ik wist helemaal niet dat hij mij drugs gaf. Ineens lag ik op de grond en hij heeft me gewoon laten liggen! Ik dacht dat ik dóód zou gaan!". Ze verbergt haar gezicht in haar handen, de tranen druppen tussen haar vingers door. Wanhopig kijkt Isabel Cindy aan. Wat nu? Cindy staat op en gaat naast Chantal op het bed zitten. "Och meisje toch, wat naar". Met een betraand gezicht kijkt Chantal van Cindy naar Isabel. "Weet ze het?", zegt ze met een klein stemmetje. Isabel knikt, zonder iets te zeggen. Al zou ze iets willen zeggen, ze zou op dat moment echt niet weten wat ze zou kúnnen zeggen. Ineens klinkt de stem van Chantal boos. "Ik wil niet meer, ik wil écht niet meer". Ze kijkt recht in het schuldige gezicht van Isabel. "Ik wil niet meer Isabel". De hersens van Isabel draaien overuren. Zou Mike ermee akkoord gaan dat ze ermee stopt? Zou dat genoeg zijn om.... Dan neemt Cindy het over. "Natuurlijk kan je ermee stoppen lieverd", zegt ze met zekere stem. "Natuurlijk". Dankbaar kijkt Chantal naar Cindy op. "Denk je?", zegt ze met iets van de oude Chantal. "Natuurlijk", herhaalt Cindy. Even laat ze haar blik op Isabel rusten. Hun ogen ontmoeten elkaar. Het moet gevraagd worden. Cindy draait zich weer naar Chantal. "Chantal, is de politie bij je geweest?", vraagt ze zacht. Geschrokken kijkt Chantal haar aan. "De politie?", vraagt ze met grote ogen. "Waarom?". Dan slaat ze haar ogen neer. Ze lijkt te beseffen waarom deze vraag gesteld is en er valt een ongemakkelijke stilte. Dan pakt Chantal het woord. "Ik zeg niks", zegt ze vastberaden. Het idee dat haar moeder er achter zou komen dat ze als prostituee heeft gewerkt! Haar lieve alleenstaande moeder, die zo ontzettend hard werkt. Met een knik neemt Cindy het woord weer. "Heel goed Chantal. Maar alsnog moet je wel een verhaal hebben hè. Met wie was je uit? Wat is er gebeurd? Je bent niet zomaar in het ziekenhuis beland, toch?". Bij het laatste woord gaat haar stem iets omhoog. Chantal en Isabel staren Cindy aan. De oplossing komt zéker niet bij hen vandaan. Cindy kijkt heen en weer van Chantal naar Isabel. Het is maar goed dat ze erbij is. "Oké", zegt ze. "Je was met Isabel op stap. Isabel was niet lekker en is vast naar huis gegaan. Jij wilde nog even je drankje opdrinken en raakte aan de praat met een man, of jongen....". Ze stopt even om na te denken. "Jongen is beter, wat moet een meisje van jouw leeftijd nou met een oudere

man". De wangen van Chantal kleuren rood. Ze weet maar al te goed wat een meisje van haar leeftijd... Cindy ziet het niet en gaat door met het ontvouwen van haar plan. "Je raakte dus aan de praat met een jongen en later buiten werd je niet lekker. Je kent hem niet en zou hem waarschijnlijk ook niet meer herkennen". Het klinkt allemaal logisch wat ze zegt, maar Isabel ziet allemaal beren op de weg. Is het niet raar dat het verhaal nu pas naar buiten komt dat zij uit was met Chantal? Ze gaan nooit samen uit. Waar was ze zaterdag eigenlijk? Bij Mike. Gelukkig bij Mike. Ze zijn niet weg geweest. Isabel had het wel gewild, maar Mike was in bespreking. Dat duurde zo lang dat ze besloten hadden om niet meer weg te gaan. Mike was enorm chagrijnig geweest. "Isabel?". "Isabel!". De stem van Cindy doorbreekt haar gedachten. "Weet jij of er camera's hangen bij de Avond?". Isabel's ogen lichten op. Dit weet ze! Mike heeft een deal met de eigenaar van de disco. Er hangen wel camera's, maar die doen het niet. Zo kunnen de klanten rustig hun gang gaan, zonder dat wordt vastgelegd hoe ze zich gedragen. Hoe ze zich juist niet gedragen. Ze kijkt Cindy aan. "Nee die hangen er niet", zegt ze. "Of nee, ze hangen er wel maar ze doen het niet" corrigeert ze zichzelf.

Nadat ze het verhaal nog een paar keer hebben doorgenomen gaan Cindy en Isabel weer naar de auto. "Bel jij Mike?", vraagt Cindy aan Isabel. Het idee om Mike te moeten bellen maakt Isabel misselijk. Wat als hij het niet pikt? Cindy zucht, pakt haar telefoon en scrollt naar het telefoonnummer van Mike. Met de telefoon aan haar oor staart ze Isabel indringend aan. Het schuldgevoel, maar ook de angst van Isabel is zo groot dat ze het liefst zou wegzakken in een gat in de grond. Helemaal naar de andere kant van de wereld. "Mike? Met Cindy. Ze stopt ermee, zegt niks en we hebben een goed verhaal". Ze luistert even en kijkt met hernieuwde aandacht naar Isabel. "Ja die is hier". Weer luistert ze even. "Nee, die zegt ook niks. Toch Isabel? Wacht even, hier is ze". Cindy geeft de telefoon aan Isabel. Hij is nog een beetje warm aan haar oor. In één seconde heeft Isabel begrepen dat zij net zo goed een probleem kan zijn voor Mike. Met alle mogelijke gevolgen waar ze niet aan wil denken. Ineens is haar wereld anders en haar blik scherp. Stoer zijn! Overleven! "Hey Mike, alles ging super. Het komt helemaal goed", zegt Isabel. "Goedzo lieverd", hoort ze Mike zeggen, "tot zo". Isabel geeft de telefoon weer aan Cindy. Die ene seconde heeft haar doen realiseren dat de wereld waar zij nu deel van uitmaakt héél gevaarlijk kan zijn.

Cindy

In haar tijdelijke huis ploft Cindy die avond op de bank. Weken, nee máánden undercoverwerk gaan eindelijk hun vruchten afwerpen. Ze moet niet vergeten haar bevindingen weer via een beveiligde verbinding naar het bureau te sturen. Zometeen. Eerst een borrel. Ze springt weer op en loopt naar de koelkast. Na een snelle inspectie realiseert ze zich dat ze vandaag boodschappen had moeten doen. Ze kijkt op haar horloge. Nog 10 minuten voordat de winkel sluit. De boze blik van de cassiere negerend rekt ze af. Even later is de koelkast weer tot de nok toe gevuld en schenkt ze haar glas vol met lauwe witte wijn uit een nieuwe fles.

Ze kijkt om zich heen. Ze registreert de voor haar vreemde spulletjes, in een huis dat nog steeds niet voelt als een thuis. Wát een verhaal is het eigenlijk. Als ze het allemaal aan haar ouders zou vertellen zouden ze haar niet geloven. Zij denken dat Cindy een keurige politieagente is in een klein stadje in het oosten van het land. Daar is ze ook begonnen. Als jonge politieagente, net van de politieacademie is ze op een mooie dag mee op patrouille. Op dat moment is ze nog onder de indruk van het feit dat ze nu officieel in een politieauto mag zitten. Gelukkig maar, want er gebeurt daar in het oostelijke stadje zo goed als niks. Een fietsendiefstal en af en toe een opstootje, dat is het wel ongeveer. Maar wat er die mooie dag op patrouille gebeurt bepaalt het verloop van haar verdere carrière.

Doorgaan?